

ਦਾਨੀਏਲ ਦੀ ਪੁਸਤਕ - ਨੰਬਰ ਪੰਜਾਹ

ਦਾਨੀਏਲ 8 ਦੀਆਂ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀਕ ਗੁਪਤਤਾਵਾਂ ਦਾ ਉਦਘਾਟਨ: ਪਾਲਮੇਨੀ ਦੀ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਨਾ

Jeff Pippenger

2024-01-14

ਦਾਨੀਏਲ ਦੀ ਪੁਸਤਕ ਦੇ ਅੱਠਵੇਂ ਅਧਿਆਇ ਵਿੱਚ, ਦਾਨੀਏਲ ਨੂੰ ਬਾਈਬਲੀ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਦੇ ਰਾਜਿਆਂ ਦਾ ਇੱਕ ਦਰਸ਼ਨ ਦਿੱਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਉਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਉਹ ਇੱਕ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਅਤੇ ਉੱਤਰ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਇਆ ਇੱਕ ਸਵਰਗੀ ਸੰਵਾਦ ਸੁਣਦਾ ਹੈ।

ਫਿਰ ਮੈਂ ਇੱਕ ਪਵਿੱਤਰ ਜਨ ਨੂੰ ਬੋਲਦੇ ਸੁਣਿਆ, ਅਤੇ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਪਵਿੱਤਰ ਜਨ ਨੇ ਉਸ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਪਵਿੱਤਰ ਜਨ ਨੂੰ, ਜੋ ਬੋਲ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਆਖਿਆ, "ਰੋਜ਼ਾਨਾ ਬਲੀਦਾਨ, ਅਤੇ ਉਜਾੜ ਪਾ ਦੇਣ ਵਾਲੇ ਅਪਰਾਧ, ਅਤੇ ਪਵਿੱਤਰ ਸਥਾਨ ਅਤੇ ਸੈਨਾ ਦੇਹਾਂ ਨੂੰ ਪੈਰਾਂ ਹੇਠਾਂ ਗੋਂਦਿਆ ਜਾਣ ਲਈ ਸੱਪ ਦੇਣ ਬਾਰੇ ਇਹ ਦਰਸ਼ਨ ਕਿੰਨਾ ਸਮਾਂ ਰਹੇਗਾ?" ਅਤੇ ਉਸ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਆਖਿਆ, "ਦੋ ਹਜ਼ਾਰ ਤਿੰਨ ਸੌ ਦਿਨਾਂ ਤੱਕ; ਤਦ ਪਵਿੱਤਰ ਸਥਾਨ ਸੁੱਧ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇਗਾ।" ਦਾਨੀਏਲ 8:13, 14.

ਪਹਿਲੀਆਂ ਬਾਰਾਂ ਆਯਤਾਂ ਉਸ ਦਰਸ਼ਨ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦੀਆਂ ਹਨ, ਅਤੇ ਤੇਰਹੀਂ ਅਤੇ ਚੌਦਹੀਂ ਆਯਤਾਂ ਇਕ ਹੋਰ ਦਰਸ਼ਨ ਦੀ ਪਹਿਚਾਣ ਕਰਦੀਆਂ ਹਨ। ਜਿਵੇਂ "take away" ਵਜੋਂ ਅਨੁਵਾਦ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਵਾਲੇ ਦੋ ਵੱਖਰੇ ਇਬਰਾਨੀ ਸ਼ਬਦ ਹਨ, ਅਤੇ "sanctuary" ਵਜੋਂ ਅਨੁਵਾਦ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਵਾਲੇ ਦੋ ਵੱਖਰੇ ਇਬਰਾਨੀ ਸ਼ਬਦ ਹਨ, ਉਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਾਨੀਏਲ ਅੱਠਵੇਂ ਅਧਿਆਇ ਵਿੱਚ ਦੋ ਵੱਖਰੇ ਇਬਰਾਨੀ ਸ਼ਬਦ ਵੀ ਹਨ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੋਹਾਂ ਦਾ ਅਨੁਵਾਦ "vision" ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ।

ਜਦੋਂ "ਲੈ ਜਾਣਾ" ਵਜੋਂ ਅਨੁਵਾਦ ਕੀਤੇ ਗਏ ਦੋ ਸ਼ਬਦਾਂ ਦੀ ਗੱਲ ਆਉਂਦੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਐਡਵੈਂਟਵਾਦ ਦੇ ਧਰਮ-ਵਿਦਵਾਨ ਇਹ ਦਲੀਲ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਦੋਵੇਂ ਸ਼ਬਦਾਂ ਦਾ ਅਰਥ "ਹਟਾਉਣਾ" ਹੀ ਸਮਝਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਜਦੋਂ "ਪਵਿੱਤਰ ਅਸਥਾਨ" ਵਜੋਂ ਅਨੁਵਾਦ ਕੀਤੇ ਗਏ ਦੋ ਸ਼ਬਦਾਂ ਦੀ ਗੱਲ ਆਉਂਦੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਐਡਵੈਂਟਵਾਦ ਦੇ ਧਰਮ-ਵਿਦਵਾਨ ਇਹ ਦਲੀਲ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਦੋਵੇਂ ਸ਼ਬਦਾਂ ਨੂੰ "ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦਾ ਪਵਿੱਤਰ ਅਸਥਾਨ" ਹੀ ਸਮਝਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਜਦੋਂ "ਦਰਸ਼ਨ" ਵਜੋਂ ਅਨੁਵਾਦ ਕੀਤੇ ਗਏ ਦੋ ਸ਼ਬਦਾਂ ਦੀ ਗੱਲ ਆਉਂਦੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਐਡਵੈਂਟਵਾਦ ਦੇ ਧਰਮ-ਵਿਦਵਾਨ, ਇਕ ਵਾਰ ਫਿਰ, ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੋਨਾਂ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿਚਕਾਰ ਦੋ ਭੇਦਾਂ ਨੂੰ ਨਜ਼ਰਅੰਦਾਜ਼ ਕਰ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਭੇਦ ਦਾਨੀਏਲ ਲਈ ਇੰਨਾ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਸੀ ਕਿ ਉਸ ਨੇ ਜਾਣ-ਬੁੱਝ ਕੇ ਦੋ ਬਹੁਤ ਹੀ ਵੱਖਰੇ ਇਬਰਾਨੀ ਸ਼ਬਦ ਵਰਤੇ, ਇਸ ਲਈ ਸਾਨੂੰ ਇਸ ਭੇਦ ਨੂੰ ਪਛਾਣਣਾ ਅਤੇ ਕਾਇਮ ਰੱਖਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਤੇਰਹੀਂ ਆਯਤ ਵਿੱਚ "ਦਰਸ਼ਨ" ਸ਼ਬਦ ਲਈ ਵਰਤਿਆ ਗਿਆ ਇਬਰਾਨੀ ਸ਼ਬਦ "chazon" ਹੈ, ਅਤੇ ਇਸਦਾ ਅਰਥ ਹੈ ਇੱਕ ਸੁਪਨਾ, ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਨਾ, ਜਾਂ ਦੈਵੀ ਉਚਾਰਣ—ਇੱਕ ਦਰਸ਼ਨ।

ਸ਼ਬਦ "vision" ਦਾਨੀਏਲ ਅੱਠਵੇਂ ਅਧਿਆਇ ਵਿੱਚ ਦੱਸ ਵਾਰ ਆਉਂਦਾ ਹੈ, ਪਰ ਇਹ ਦੋ ਵੱਖਰੇ ਇਬਰਾਨੀ ਸ਼ਬਦਾਂ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ। "Chazon," ਜੋ ਕਿ ਤੇਰਹੀਂ ਆਇਤ ਵਿੱਚ ਮਿਲਦਾ ਹੈ, ਪਹਿਲੀ ਆਇਤ ਵਿੱਚ ਵੀ ਪਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਫਿਰ ਦੂਜੀ ਆਇਤ ਵਿੱਚ ਦੋ ਵਾਰ, ਨਿਸ਼ਚਿਤ ਹੀ ਤੇਰਹੀਂ ਆਇਤ ਵਿੱਚ, ਅਤੇ ਇੱਕ-ਇੱਕ ਵਾਰ ਪੰਦਰਹੀਂ, ਸਤਾਰਹੀਂ ਅਤੇ ਛੱਬੀਹੀਂ ਆਇਤਾਂ ਵਿੱਚ। ਦਾਨੀਏਲ ਅੱਠਵੇਂ ਅਧਿਆਇ ਵਿੱਚ ਜਿੱਥੇ "vision" ਸ਼ਬਦ ਦੱਸ ਵਾਰ ਆਉਂਦਾ ਹੈ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਸੱਤ ਵਾਰ ਇਹ "chazon" ਸ਼ਬਦ ਹੈ, ਜਿਸ ਦਾ ਸਾਦਾ ਅਰਥ ਹੈ "ਇੱਕ ਦਰਸ਼ਨ"।

ਦਾਨੀਏਲ ਦੇ ਅੱਠਵੇਂ ਅਧਿਆਇ ਵਿੱਚ "ਦਰਸ਼ਨ" ਸ਼ਬਦ ਜਿੱਥੇ ਹੋਰ ਤਿੰਨ ਵਾਰ ਆਉਂਦਾ ਹੈ, ਉੱਥੇ ਉਹ ਇਬਰਾਨੀ ਸ਼ਬਦ "mareh" ਹੈ, ਜਿਸ ਦਾ ਅਰਥ ਹੈ ਇੱਕ ਦ੍ਰਿਸ਼; ਜਾਂ ਇੱਕ ਪ੍ਰਗਟ ਰੂਪ। ਅੱਠਵੇਂ ਅਧਿਆਇ ਵਿੱਚ ਇਬਰਾਨੀ ਸ਼ਬਦ "mareh" ਦਾ ਇੱਕ ਵਾਰ ਅਨੁਵਾਦ "ਦਰਸ਼ਨ" ਨਹੀਂ, ਸਗੋਂ "ਪ੍ਰਗਟ ਰੂਪ" ਵਜੋਂ ਵੀ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਇਸ ਸ਼ਬਦ ਦੇ ਅਰਥ ਨੂੰ ਹੋਰ ਵੀ ਠੀਕ ਤੌਰ ਤੇ ਦਰਸਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਦਾਨੀਏਲ ਨੇ ਦੋ ਵੱਖਰੇ ਇਬਰਾਨੀ ਸ਼ਬਦ ਕਿਉਂ ਵਰਤੇ, ਜੋ ਅਰਥ ਵਿੱਚ ਇੰਨੇ ਨੇੜੇ ਹਨ ਕਿ ਅਨੁਵਾਦਕ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਇੱਕੋ ਹੀ ਸ਼ਬਦ ਮੰਨਦੇ? ਕੀ ਇਸ ਨਾਲ ਕੋਈ ਫ਼ਰਕ ਪੈਂਦਾ ਹੈ?

"ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਬਚਨ ਵਿੱਚ ਹਰ ਇਕ ਸਿਧਾਂਤ ਦਾ ਆਪਣਾ ਸਥਾਨ ਹੈ, ਹਰ ਇਕ ਤੱਥ ਦਾ ਆਪਣਾ ਸੰਬੰਧ ਹੈ। ਅਤੇ ਪੂਰੀ ਰਚਨਾ, ਆਪਣੀ ਯੋਜਨਾ ਅਤੇ ਕਾਰਜਾਨਵਿਨ ਵਿੱਚ, ਆਪਣੇ ਲੇਖਕ ਦੀ ਗਵਾਹੀ ਦਿੰਦੀ ਹੈ। ਐਸੀ ਰਚਨਾ ਦੀ ਕਲਪਨਾ ਜਾਂ ਸਰਜਨਾ ਅਸੀਮ ਤੋਂ ਬਿਨਾ ਹੋਰ ਕਿਸੇ ਮਨ ਵੱਲੋਂ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਸੀ।" Education, 123.

ਦੂਜੇ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਦਾ ਉੱਤਰ ਹਾਂ ਹੈ, ਅਰਥਾਤ ਇਹ ਵਾਸਤਵ ਵਿੱਚ ਮਹੱਤਵ ਰੱਖਦਾ ਹੈ ਕਿ ਦਾਨੀਏਲ ਨੇ ਉਹ ਭੇਦ ਕਿਉਂ ਕੀਤਾ; ਇਸ ਲਈ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਦੇ ਵਿਦਿਆਰਥੀ ਦੀ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀ ਬਣਦੀ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਪਹਿਲੇ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਨੂੰ ਸਮਝਣ ਦਾ ਯਤਨ ਕਰੇ, ਜੇ ਇਹ ਪੁੱਛਦਾ ਹੈ ਕਿ ਦਾਨੀਏਲ ਨੇ ਉਹ ਭੇਦ ਕਿਉਂ ਕੀਤਾ। “ਪਵਿੱਤਰ ਅਸਥਾਨ” ਵਜੋਂ ਅਨੁਵਾਦ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸ਼ਬਦ ਅਤੇ “ਹਟਾ ਲੈਣਾ” ਵਜੋਂ ਅਨੁਵਾਦ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸ਼ਬਦ ਸੰਬੰਧੀ ਉਸ ਵੱਲੋਂ ਕੀਤੇ ਗਏ ਭੇਦਾਂ ਦੇ ਅਨੰਤ ਪਰਿਣਾਮ ਹਨ; ਫਿਰ ਕੋਈ “ਦਰਸ਼ਨ” ਵਜੋਂ ਅਨੁਵਾਦ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸ਼ਬਦ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਇਸ ਤੋਂ ਘੱਟ ਮਹੱਤਤਾ ਦੀ ਉਮੀਦ ਕਿਉਂ ਕਰੇ? “ਹਰ ਤੱਥ” ਦਾ “ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਬਚਨ” ਵਿੱਚ “ਆਪਣਾ ਪ੍ਰਭਾਵ” ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ “ਕਾਰਜਾਨਵਿਤ” ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਤਦ ਉਹ ਉਸ ਦੀ “ਰਚਨਾ” ਅਤੇ ਪੂਰਤੀ ਉੱਤੇ ਅਸਰ ਪਾਂਦਾ ਹੈ।

ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਅੱਠਵੇਂ ਅਧਿਆਇ ਵਿੱਚ “ਦਰਸ਼ਨ” ਸ਼ਬਦ ਉੱਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰਨਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰਦੇ ਹਾਂ, ਤਾਂ ਇੱਕ “ਤੱਥ,” ਜਿਸ ਦਾ ਦਾਨੀਏਲ ਦੀ ਗਵਾਹੀ ਨਾਲ “ਸੰਬੰਧ” ਹੈ, ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਦਾਨੀਏਲ ਅੱਠ, ਆਇਤ ਤੇਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਦਾ ਉੱਤਰ ਕਿਸ ਨੇ ਦਿੱਤਾ ਸੀ: “ਦੇ ਹਜ਼ਾਰ ਤਿੰਨ ਸੌ ਦਿਨਾਂ ਤੱਕ; ਤਦ ਪਵਿੱਤਰ ਅਸਥਾਨ ਸੁੱਧ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇਗਾ।”

ਚਾਰ ਤੱਥ ਹਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਦਾਨੀਏਲ ਅੱਠਵੇਂ ਅਧਿਆਇ ਉੱਤੇ ਸਿੱਧਾ “ਸੰਬੰਧ” ਹੈ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸੰਬੋਧਨ ਕਰਨ ਦਾ ਇਰਾਦਾ ਰੱਖਦਾ ਹਾਂ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਉਲਾਈ ਦਰਿਆ ਦੀ ਦਰਸ਼ਨ-ਵਾਣੀ ਨੂੰ ਆਖ਼ਰੀ ਦਿਨਾਂ ਲਈ ਇੱਕ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਵਜੋਂ ਪਛਾਣਿਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਹ ਦਾਨੀਏਲ ਦੀ ਪੁਸਤਕ ਦੇ ਉਸ “ਗਿਆਨ” ਦਾ ਵੀ ਪ੍ਰਤੀਕ ਹੈ ਜੋ “ਅੰਤ ਦੇ ਸਮੇਂ” 1798 ਵਿੱਚ “ਖੋਲ੍ਹਿਆ” ਗਿਆ ਸੀ।

“ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਬਚਨ ਦਾ ਕਾਫ਼ੀ ਹੋਰ ਨੇੜਲੇ ਢੰਗ ਨਾਲ ਅਧਿਐਨ ਕਰਨ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ। ਖ਼ਾਸ ਕਰਕੇ ਦਾਨੀਏਲ ਅਤੇ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਦੀ ਪੁਸਤਕ ਵੱਲ ਉਹ ਧਿਆਨ ਦਿੱਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਜਿਹਾ ਸਾਡੇ ਕੰਮ ਦੇ ਇਤਿਹਾਸ ਵਿੱਚ ਪਹਿਲਾਂ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ। ਰੋਮੀ ਤਾਕਤ ਅਤੇ ਪਾਪਤੰਤਰ ਦੇ ਸੰਬੰਧ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਪੱਖਾਂ ਉੱਤੇ ਸਾਨੂੰ ਸ਼ਾਇਦ ਘੱਟ ਕਹਿਣਾ ਪਵੇ, ਪਰ ਸਾਨੂੰ ਉਸ ਵੱਲ ਧਿਆਨ ਦਿਵਾਉਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਜੋ ਨਬੀਆਂ ਅਤੇ ਰਸੂਲਾਂ ਨੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਆਤਮਾ ਦੀ ਪ੍ਰੇਰਣਾ ਹੇਠ ਲਿਖਿਆ ਹੈ। ਪਵਿੱਤਰ ਆਤਮਾ ਨੇ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਦੇ ਦਿੱਤੇ ਜਾਣ ਵਿੱਚ ਵੀ, ਅਤੇ ਦਰਸਾਏ ਗਏ ਘਟਨਾ-ਚਿੱਤਰਾਂ ਵਿੱਚ ਵੀ, ਮਾਮਲਿਆਂ ਨੂੰ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਰੂਪ ਦਿੱਤਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਸਿਖਾਇਆ ਜਾਵੇ ਕਿ ਮਨੁੱਖੀ ਕਰਤਾ ਨੂੰ ਨਿਗਾਹ ਤੋਂ ਓੜਲ ਰੱਖਿਆ ਜਾਵੇ, ਮਸੀਹ ਵਿੱਚ ਲੁਕਾਇਆ ਜਾਵੇ, ਅਤੇ ਅਕਾਸ਼ ਦੇ ਪ੍ਰਭੂ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਅਤੇ ਉਸ ਦੀ ਬਿਵਸਥਾ ਨੂੰ ਉੱਚਾ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇ।”

“ਦਾਨੀਏਲ ਦੀ ਪੁਸਤਕ ਪੜ੍ਹੋ। ਉੱਥੇ ਦਰਸਾਏ ਗਏ ਰਾਜਿਆਂ ਦੇ ਇਤਿਹਾਸ ਨੂੰ ਬਿੰਦੂ-ਬਿੰਦੂ ਯਾਦ ਕਰੋ। ਰਾਜਨੀਤਿਕ ਅਗੁਆਂ, ਸਭਾਵਾਂ, ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ ਸੈਨਾਵਾਂ ਨੂੰ ਵੇਖੋ, ਅਤੇ ਦੇਖੋ ਕਿ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ਮਨੁੱਖਾਂ ਦੇ ਅਹੰਕਾਰ ਨੂੰ ਨਿਵਾਉਣ ਲਈ ਅਤੇ ਮਨੁੱਖੀ ਮਹਿਮਾ ਨੂੰ ਧੂੜ ਵਿੱਚ ਮਿਲਾ ਦੇਣ ਲਈ ਕਿਵੇਂ ਕਾਰਜ ਕੀਤਾ। ਕੇਵਲ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਹੀ ਮਹਾਨ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਦਰਸਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਨਬੀ ਦੇ ਦਰਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਉਹ ਇੱਕ ਬਲਵਾਨ ਸ਼ਾਸਕ ਨੂੰ ਢਾਹੁੰਦਾ ਅਤੇ ਦੂਜੇ ਨੂੰ ਖੜ੍ਹਾ ਕਰਦਾ ਹੋਇਆ ਦਿੱਸਦਾ ਹੈ। ਉਹ ਬ੍ਰਹਿਮੰਡ ਦੇ ਸਰਬਭੋਮ ਰਾਜਾ ਵਜੋਂ ਪ੍ਰਗਟ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਜੋ ਆਪਣਾ ਸਦੀਵੀ ਰਾਜ ਸਥਾਪਿਤ ਕਰਨ ਦੀ ਵਾਲਾ ਹੈ—ਪੁਰਾਤਨ ਦਿਨਾਂ ਵਾਲਾ, ਜੀਉਂਦਾ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ, ਸਾਰੀ ਬੁੱਧੀ ਦਾ ਸਰੋਤ, ਵਰਤਮਾਨ ਦਾ ਸ਼ਾਸਕ, ਭਵਿੱਖ ਦਾ ਪਰਗਟ ਕਰਨ ਵਾਲਾ। ਪੜ੍ਹੋ ਅਤੇ ਸਮਝੋ ਕਿ ਮਨੁੱਖ ਕਿੰਨਾ ਦਰਿਦ੍ਰ, ਕਿੰਨਾ ਨਾਜੁਕ, ਕਿੰਨਾ ਛਣਭੰਗੁਰ, ਕਿੰਨਾ ਭੁੱਲ ਕਰਨ ਵਾਲਾ, ਕਿੰਨਾ ਦੇਸ਼ੀ ਹੈ, ਜਦੋਂ ਉਹ ਆਪਣੀ ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਵਿਅਰਥਤਾ ਵੱਲ ਉੱਚਾ ਕਰਦਾ ਹੈ।”

“ਯਸਾਯਾਹ ਦੇ ਰਾਹੀਂ ਪਵਿੱਤਰ ਆਤਮਾ ਸਾਨੂੰ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਵੱਲ, ਜੀਉਂਦੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਵੱਲ, ਧਿਆਨ ਦੇ ਮੁੱਖ ਵਿਸ਼ੇ ਵਜੋਂ ਦਿਸ਼ਾ ਦਿੰਦਾ ਹੈ—ਉਸ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਵੱਲ ਜਿਵੇਂ ਉਹ ਮਸੀਹ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਗਟ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ‘ਕਿਉਂਕਿ ਸਾਡੇ ਲਈ ਇੱਕ ਬਾਲਕ ਜੰਮਿਆ ਹੈ, ਸਾਡੇ ਲਈ ਇੱਕ ਪੁੱਤਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ; ਅਤੇ ਰਾਜਭਾਰ ਉਸ ਦੇ ਮੇਢੇ ਉੱਤੇ ਹੋਵੇਗਾ; ਅਤੇ ਉਸ ਦਾ ਨਾਮ ਅਦਭੁਤ, ਸਲਾਹਕਾਰ, ਬਲਵਾਨ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ, ਅਨਾਦਿ ਪਿਤਾ, ਸ਼ਾਂਤੀ ਦਾ ਰਾਜਕੁਮਾਰ ਕਿਹਾ ਜਾਵੇਗਾ।’ [ਯਸਾਯਾਹ 9:6]।

“ਜੇ ਜੋਤਿ ਦਾਨੀਏਲ ਨੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਤੋਂ ਸਿੱਧੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤੀ ਸੀ, ਉਹ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਤੌਰ ‘ਤੇ ਇਨ੍ਹਾਂ ਅੰਤਿਮ ਦਿਨਾਂ ਲਈ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਜਿਹੜੇ ਦਰਸ਼ਨ ਉਸ ਨੇ ਸ਼ਿਨਾਰ ਦੀਆਂ ਮਹਾਨ ਨਦੀਆਂ ਉਲਾਈ ਅਤੇ ਹਿੰਦੈਕਲ ਦੇ ਕਿਨਾਰਿਆਂ ਉੱਤੇ ਵੇਖੇ, ਉਹ ਹੁਣ ਪੂਰੇ ਹੋਣ ਦੀ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਵਿੱਚ ਹਨ, ਅਤੇ ਜਿਹੜੀਆਂ ਸਭ ਘਟਨਾਵਾਂ ਦੀ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਉਹ ਜਲਦੀ ਹੀ ਘਟ ਚੁੱਕੀਆਂ ਹੋਣਗੀਆਂ।”

“ਜਦੋਂ ਦਾਨੀਏਲ ਦੀਆਂ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀਆਂ ਦਿੱਤੀਆਂ ਗਈਆਂ, ਉਸ ਵੇਲੇ ਯਹੂਦੀ ਕੌਮ ਦੀਆਂ ਪਰਿਸਥਿਤੀਆਂ ਬਾਰੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰੋ। ਇਸਰਾਏਲੀ ਬੰਦੀਵਾਸ ਵਿੱਚ ਸਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਮੰਦਰ ਨਾਸ ਕੀਤਾ ਜਾ ਚੁੱਕਾ ਸੀ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਮੰਦਰ-ਸੇਵਾ ਰੋਕ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਧਰਮ ਬਲੀਦਾਨੀ ਪ੍ਰਣਾਲੀ ਦੀਆਂ ਰਸਮਾਂ ਵਿੱਚ ਕੇਂਦ੍ਰਿਤ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਬਾਹਰੀ ਰੂਪਾਂ ਨੂੰ ਹੀ ਸਭ ਕੁਝ ਮੰਨ ਲਿਆ ਸੀ, ਜਦਕਿ ਉਹ ਸੱਚੀ ਉਪਾਸਨਾ ਦੀ ਆਤਮਾ ਗੁਆ ਬੈਠੇ ਸਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਸੇਵਾਵਾਂ ਗੈਰ-ਯਹੂਦੀ ਧਾਰਮਿਕ ਪਰੰਪਰਾਵਾਂ ਅਤੇ ਰੀਤਾਂ ਨਾਲ ਭ੍ਰਿਸ਼ਟ ਹੋ ਚੁੱਕੀਆਂ ਸਨ, ਅਤੇ ਬਲੀਦਾਨੀ ਵਿਧੀਆਂ ਦੀ ਅਦਾਇਗੀ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਉਹ ਪਰਛਾਂਵੇ ਤੋਂ ਅੱਗੇ ਵਧ ਕੇ ਅਸਲੀ ਤੱਤ ਵੱਲ ਨਹੀਂ ਤੱਕਦੇ ਸਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਮਸੀਹ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਪਛਾਣਿਆ, ਜੋ ਮਨੁੱਖਾਂ ਦੇ ਪਾਪਾਂ ਲਈ ਸੱਚਾ ਅਰਪਣ ਹੈ। ਪ੍ਰਭੂ ਨੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਬੰਦੀਵਾਸ ਵਿੱਚ ਪਹੁੰਚਾਉਣ ਅਤੇ ਮੰਦਰ ਦੀਆਂ ਸੇਵਾਵਾਂ ਰੋਕਣ ਲਈ ਕਾਰਜ ਕੀਤਾ, ਤਾਂ ਜੋ ਬਾਹਰੀ ਰਸਮਾਂ ਹੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਧਰਮ ਦਾ ਸਮੂਹ ਸਰਵਸਵ ਨਾ ਬਣ ਜਾਣ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਸਿਧਾਂਤਾਂ ਅਤੇ ਆਚਰਣਾਂ ਨੂੰ ਗੈਰ-ਯਹੂਦੀ ਪ੍ਰਭਾਵਾਂ ਤੋਂ ਸੁੱਧ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਲਾਜ਼ਮੀ ਸੀ। ਰਸਮੀ ਸੇਵਾ ਇਸ ਲਈ ਰੋਕੀ ਗਈ ਕਿ ਹਿਰਦੇ ਦੀ ਸੇਵਾ ਨੂੰ ਦੁਬਾਰਾ ਜੀਵਿਤ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇ। ਬਾਹਰੀ ਮਹਿਮਾ ਹਟਾ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਤਾਂ ਜੋ ਆਤਮਿਕ ਮਹਿਮਾ ਪ੍ਰਗਟ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕੇ।”

“ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਬੰਦੀਵਾਸ ਦੀ ਧਰਤੀ ਵਿੱਚ, ਜਦੋਂ ਲੋਕਾਂ ਨੇ ਪਸ਼ਚਾਤਾਪ ਨਾਲ ਪ੍ਰਭੂ ਵੱਲ ਮੁੜਿਆ, ਤਾਂ ਉਸ ਨੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਉੱਤੇ ਪ੍ਰਗਟ ਕੀਤਾ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਕੋਲ ਉਸ ਦੀ ਹਾਜ਼ਰੀ ਦਾ ਬਾਹਰੀ ਪ੍ਰਤੀਕ ਨਹੀਂ ਸੀ; ਪਰ ਧਰਮ ਦੇ ਸੂਰਜ ਦੀਆਂ ਤੇਜ਼ਸਵੀ ਕਿਰਣਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਮਨਾਂ ਅਤੇ ਦਿਲਾਂ ਵਿੱਚ ਚਮਕੀਆਂ। ਜਦੋਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਆਪਣੀ ਹੀਨਤਾ ਅਤੇ ਕਲੇਸ਼ ਵਿੱਚ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੂੰ ਪੁਕਾਰਿਆ, ਤਾਂ ਉਸ ਦੇ ਨਬੀਆਂ ਨੂੰ ਦਰਸ਼ਨ ਦਿੱਤੇ ਗਏ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਭਵਿੱਖ ਦੀਆਂ ਘਟਨਾਵਾਂ ਨੂੰ ਉਘਾੜਿਆ—ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਜ਼ਾਲਮਾਂ ਦਾ ਪਤਨ, ਮੁਕਤਿਦਾਤਾ ਦਾ ਆਗਮਨ, ਅਤੇ ਸਦੀਵੀ ਰਾਜ ਦੀ ਸਥਾਪਨਾ।” Manuscript Releases, volume 16, 333–335.

ਉਲਾਈ ਦਰਿਆ ਦੀ ਦਰਸ਼ਨ-ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਅੰਤਿਮ ਦਿਨਾਂ ਲਈ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ—ਇਹ “ਤੱਥ” ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਦੇ ਵਿਦਿਆਰਥੀ ਤੋਂ ਇਹ ਮੰਗ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਉਹਨਾਂ ਘਟਨਾਵਾਂ ਬਾਰੇ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਉਸ ਦਰਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਤੀਕਾਤਮਕ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਦਰਸਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਇਹ ਸਮਝਣ ਦਾ ਯਤਨ ਕਰੇ ਕਿ ਉਸ ਨੇ ਕੀ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਦੱਸਿਆ ਸੀ। ਉਲਾਈ ਦਰਿਆ ਦੀ ਦਰਸ਼ਨ-ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਨਾਲ ਸੰਬੰਧਿਤ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀਕ “ਮਾਮਲੇ” “ਪਵਿੱਤਰ ਆਤਮਾ” ਵੱਲੋਂ “ਰੁਪਿਤ” ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਨ, “ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਦੇ ਦਿੱਤੇ ਜਾਣ ਵਿੱਚ ਵੀ, ਅਤੇ ਦਰਸਾਈਆਂ ਗਈਆਂ ਘਟਨਾਵਾਂ ਵਿੱਚ ਵੀ।” ਜਦੋਂ ਕੋਈ ਨਬੀ ਦਰਸ਼ਨ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਉਸ ਵੇਲੇ ਉਸ ਦੇ ਨਾਲ ਜੋ ਕੁਝ ਹੋ ਰਿਹਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਨਾਲ ਹੀ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਦੀਆਂ ਉਹ ਘਟਨਾਵਾਂ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਨਬੀ ਪਹਿਚਾਣ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਦੋਵਾਂ ਦਾ ਅਧਿਐਨ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਇਸ ਗਿਆਨ ਨਾਲ ਕਿ ਦੋਵੇਂ ਹੀ ਉਸ ਚੀਜ਼ ਦੀ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀਕ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧਤਾ ਹਨ ਜੋ ਅੰਤਿਮ ਦਿਨਾਂ ਵਿੱਚ ਪੂਰੀ ਹੋਵੇਗੀ। ਪਿਛਲਾ ਅੰਸ਼ ਇਸ ਗੱਲ ਉੱਤੇ ਜ਼ੋਰ ਦਿੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਸਾਨੂੰ ਇਹ ਪਛਾਣਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਦਾਨੀਏਲ “ਸੱਤ ਸਮਿਆਂ” ਦੀ ਬੰਧੁਆਈ ਵਿੱਚ ਸੀ।

ਦਾਨੀਏਲ ਉਹਨਾਂ ਲੋਕਾਂ ਦਾ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧਿਤਵ ਕਰਦਾ ਹੈ ਜੋ ਪਰਕਾਸ਼ ਦੀ ਪੁਸਤਕ ਗਿਆਰਾਂ ਦੇ ਸਾਢੇ ਤਿੰਨ ਦਿਨਾਂ ਦੇ ਅੰਤ ‘ਤੇ ਆਪਣੀ ਕੈਦ ਨੂੰ ਪਛਾਣਦੇ ਹਨ, ਅਤੇ ਫਿਰ ਪਸ਼ਚਾਤਾਪ ਨਾਲ ਪ੍ਰਭੂ ਵੱਲ ਮੁੜਦੇ ਹਨ, ਲੇਵੀਆਂ ਛੱਬੀ ਦੀ ਪੂਰਬਨਾ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਕੀਮਤੀ ਨੂੰ ਨਿਕੰਮੇ ਤੋਂ ਵੱਖ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਅਤੇ ਫਿਰ ਪ੍ਰਭੂ ਆਪਣਾ ਇਹ ਵਾਅਦਾ ਪੂਰਾ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ, ਜੋ ਤਿਤਰ-ਬਿਤਰ ਕੀਤੇ ਗਏ ਹਨ, ਇਕੱਠਾ ਕਰੇਗਾ, ਜਦੋਂ ਉਹ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਉਹਨਾਂ ਉੱਤੇ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਤਦ ਉਹਨਾਂ ਦਾ “ਧਿਆਨ ਦਾ ਮੁੱਖ ਵਿਸ਼ਾ” “ਮਸੀਹ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਗਟ ਕੀਤੇ ਗਏ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ” ਹੁੰਦਾ ਹੈ।

ਉਲਾਈ ਦਰਿਆ ਦੇ ਦਰਸ਼ਨ ਦੀ “ਧਾਰਣਾ,” ਅਤੇ ਇਹ ਕਿ ਇਹ ਮਸੀਹ ਦੁਆਰਾ “ਰਚੇ” ਗਏ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਸੰਦੇਸ਼ ਦੀ “ਰਚਨਾ” ਵਿੱਚ ਕਿਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਯੋਗਦਾਨ ਪਾਉਂਦੀ ਹੈ, ਉਹ ਪਹਿਲਾ “ਤੱਥ” ਹੈ ਜਿਸ ਨੂੰ ਅਸੀਂ ਸੰਖੇਪ ਵਿੱਚ ਵਿਚਾਰਿਆ ਹੈ; ਅਤੇ ਉਧਰਿਤ ਅੰਸ਼ ਇਹ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਸਾਡਾ ਮੁੱਖ ਉਦੇਸ਼ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦਾ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਨ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉਹ “ਮਸੀਹ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਗਟ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ।” ਦਾਨੀਏਲ ਅੱਠਵੇਂ ਅਧਿਆਇ ਵਿੱਚ, ਮਸੀਹ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪੇਸ਼ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਜਿਵੇਂ ਯਸਾਯਾਹ ਨੇ ਕੀਤਾ ਸੀ, ਜਦੋਂ ਯਸਾਯਾਹ ਨੇ ਦਰਸਾਇਆ ਕਿ ਮਸੀਹ ਦਾ “ਨਾਮ ਅਦਭੁਤ, ਯੁਕਤਿਕਾਰ, ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ, ਸਦੀਵੀ ਪਿਤਾ, ਸ਼ਾਂਤੀ ਦਾ ਸਰਦਾਰ” ਕਹਾਇਆ ਜਾਵੇਗਾ। ਦਾਨੀਏਲ ਅੱਠਵੇਂ ਅਧਿਆਇ ਵਿੱਚ, ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਮਸੀਹ ਵਿੱਚ ਪਲਮੋਨੀ ਵਜੋਂ ਪ੍ਰਗਟ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਜਿਸ ਦਾ ਅਰਥ ਹੈ ਅਦਭੁਤ ਗਿਣਣਹਾਰ, ਜਾਂ ਭੇਤਾਂ ਦਾ ਗਿਣਣਹਾਰ।

ਉਹ “ਤੱਥ” ਇਹ ਮੰਗ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ “Palmoni” ਨਾਮ ਦੇ “ਭਾਵ” ਦੀ ਖੋਜ ਕੀਤੀ ਜਾਵੇ, ਅਤੇ ਇਸ ਦੇ ਨਾਲ ਇਹ ਵੀ ਵੇਖਿਆ ਜਾਵੇ ਕਿ ਉਹ ਨਾਮ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਦੀ “ਰਚਨਾ” ਅਤੇ “ਯੋਜਨਾ” ਵਿੱਚ ਕਿਵੇਂ ਯੋਗਦਾਨ ਪਾਉਂਦਾ ਹੈ। ਦਾਨੀਏਲ

ਅੱਠਵੇਂ ਅਧਿਆਇ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਤੀਜਾ "ਤੱਥ", ਜਿਸ ਨੂੰ ਪਹਿਚਾਣਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਉਸੇ ਅਧਿਆਇ ਵਿੱਚ ਮਿਲਰਾਈਟ ਅੰਦੋਲਨ ਦੇ ਕੇਂਦਰੀ ਸਿਧਾਂਤਕ ਸਤੰਭ ਨੂੰ ਪ੍ਰਸਤੁਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਮਿਲਰ ਦਾ ਸਭ ਤੋਂ ਚਮਕਦਾਰ ਹੀਰਾ ਚੌਦਹਵੇਂ ਪਦ ਵਿੱਚ ਮਿਲਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਸਾਨੂੰ ਇਹ ਸਮਝਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਨੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ ਕਿ ਉਸ "ਤੱਥ" ਦਾ ਉਲਾਈ ਦਰਿਆ ਦੇ ਦਰਸ਼ਨ ਉੱਤੇ ਕੀ "ਭਾਵ" ਹੈ, ਜੋ ਹੁਣ ਪੂਰਾ ਹੋਣ ਦੀ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਵਿੱਚ ਹੈ।

ਮਿਲਰ ਦੇ ਸੁਪਨੇ ਵਿੱਚ, ਜਦੋਂ ਉਹ ਸੰਦੂਕ ਉਸ ਦੇ ਕਮਰੇ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰਲੀ ਮੇਜ਼ ਉੱਤੇ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ, ਤਾਂ ਉਹ ਸੂਰਜ ਦੀ ਚਮਕ ਨਾਲ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਮਾਨ ਹੋ ਉੱਠਿਆ; ਪਰ ਅੰਤਿਮ ਦਿਨਾਂ ਵਿੱਚ ਉਹ ਸੰਦੂਕ ਹੋਰ ਵੱਡਾ ਹੈ ਅਤੇ ਉਸ ਸਮੇਂ ਨਾਲੋਂ ਦੱਸ ਗੁਣਾ ਵੱਧ ਚਮਕਦਾਰ ਹੈ ਜਦੋਂ ਉਹ ਪਹਿਲਾਂ ਮਿਲਰ ਦੀ ਮੇਜ਼ ਉੱਤੇ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਉਲਾਈ ਦਰਿਆ ਦੇ ਦਰਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਐਸਾ ਕੀ ਹੈ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਮਿਲਰਾਈਟ ਅੰਦੋਲਨ ਦਾ ਕੇਂਦਰੀ ਥੰਮ੍ਹ ਵੀ ਸ਼ਾਮਲ ਹੈ, ਜੋ ਅੰਤਿਮ ਦਿਨਾਂ ਵਿੱਚ ਉਸ ਸਿਧਾਂਤ ਦੇ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਨੂੰ ਦੱਸ ਗੁਣਾ ਵਧਾ ਦਿੰਦਾ ਹੈ? ਅੰਤਿਮ ਦਿਨਾਂ ਵਿੱਚ ਐਸਾ ਕੀ ਪ੍ਰਗਟ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਜੋ 1798 ਵਿੱਚ ਅੰਤ ਦੇ ਸਮੇਂ ਪ੍ਰਗਟ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ? ਉਲਾਈ ਦਰਿਆ ਦੇ ਦਰਸ਼ਨ ਦੀਆਂ "ਘਟਨਾਵਾਂ" ਕੀ ਹਨ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਬਾਰੇ ਸਿਸਟਰ ਵਾਈਟ ਕਹਿੰਦੀ ਹੈ ਕਿ ਉਹ "ਹੁਣ ਪੂਰੀਆਂ ਹੋਣ ਦੀ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਵਿੱਚ ਹਨ?"

ਜੇ ਅਸੀਂ ਇਨ੍ਹਾਂ ਪਹਿਲੀਆਂ ਤਿੰਨ ਸੱਚਾਈਆਂ ਨੂੰ ਨਿਸ਼ਕਪਟਤਾ ਨਾਲ ਇਕੱਠਿਆਂ ਕਰੀਏ (ਉਲਾਈ ਦੀ ਦਰਸ਼ਨ-ਝਲਕ, ਮਸੀਹ ਦਾ ਪਲਮੇਨੀ ਵਜੋਂ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਣਾ, ਅਤੇ ਕੇਂਦਰੀ ਸਿਧਾਂਤਕ ਸਤੰਭ), ਤਾਂ ਸਾਨੂੰ ਇੱਕ ਸਧਾਰਣ ਪੂਰਵਧਾਰਨਾ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਨ ਲਈ ਤਿਆਰ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਜੋ ਉਲਾਈ ਦਰਿਆ ਦੀ ਦਰਸ਼ਨ-ਝਲਕ ਦੇ ਸਾਡੇ ਅਧਿਐਨ ਉੱਤੇ ਪ੍ਰਭਾਵ ਪਾਏਗੀ। ਇਹ ਇਕੱਠੀਆਂ ਸੱਚਾਈਆਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ, ਜੋ ਦੇਖਣਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹਨ, ਇਹ ਸੂਚਿਤ ਕਰਦੀਆਂ ਹਨ ਕਿ ਜੇ ਸੰਦੇਸ਼ 1798 ਵਿੱਚ ਅਣਮੋਹਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਉਹ ਇੱਕ ਅਜਿਹਾ ਸੰਦੇਸ਼ ਸੀ ਜੋ "ਸਮੇਂ ਉੱਤੇ ਟੰਗਿਆ ਹੋਇਆ" ਸੀ। ਭਵਿੱਖਬਾਣੀਕ ਸਮੇਂ ਦੇ ਤੱਤ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਮਿਲਰ ਦਾ ਸੰਦੇਸ਼ ਅਸਤਿਤਵ ਵਿੱਚ ਹੀ ਨਾ ਆਉਂਦਾ।

ਇਸ ਅਧਿਆਇ ਨਾਲ ਸੰਬੰਧਿਤ ਚੌਥਾ "ਤੱਥ" ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਮਿਲਰਾਈਟਾਂ ਨੇ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀਕ ਸਮੇਂ ਉੱਤੇ ਆਧਾਰਿਤ ਇੱਕ ਸੰਦੇਸ਼ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਇਸ ਤੱਥ ਨੂੰ ਜ਼ੋਰ ਦੇਣ ਲਈ, ਤੇਰਹੀਂ ਅਤੇ ਚੌਦਹੀਂ ਆਇਤ ਵਿੱਚ, ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਮਸੀਹ ਵਿੱਚ ਅਦਭੁੱਤ ਗਿਣਨਹਾਰ (ਪਾਲਮੇਨੀ) ਵਜੋਂ ਪ੍ਰਗਟ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਹ ਧਾਰਣਾ ਕਿ ਦਰਸ਼ਨ ਦਾ ਅਰਥ ਕੇਵਲ ਚੌਦਹੀਂ ਆਇਤ ਦੇ ਤੇਈਂ ਸੌ ਦਿਨਾਂ ਦੇ ਸਮਾਪਤ ਹੋਣ ਵਜੋਂ 22 ਅਕਤੂਬਰ, 1844 ਦੀ ਹੀ ਪਹਿਚਾਣ ਕਰਨਾ ਸੀ, ਮਸੀਹ ਰਾਹੀਂ ਪਾਲਮੇਨੀ ਵਜੋਂ ਪ੍ਰਗਟ ਕੀਤੇ ਗਏ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਨ ਉੱਤੇ ਠੰਢਾ ਪਾਣੀ ਪਾਉਣ ਦੇ ਬਰਾਬਰ ਹੈ।

ਐਡਵੈਂਟਵਾਦ ਦੇ ਧਰਮ-ਵਿਦਵਾਨਾਂ ਨੇ ਦਾਨੀਏਲ ਅੱਠਵੇਂ ਅਧਿਆਇ ਦੀ ਤੇਰਹੀਂ ਆਇਤ ਦੇ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਦੀ ਮਹੱਤਤਾ ਨੂੰ ਦੱਬਣ ਲਈ ਬੜੀ ਮਨ ਲਾ ਕੇ ਮਿਹਨਤ ਕੀਤੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਜੋ ਆਪਣੀਆਂ ਕਲਪਿਤ ਕਹਾਣੀਆਂ ਦੇ ਭੋਜਨ ਵਿੱਚ ਉਹੋ ਜਿਹਾ ਸੁਆਦ ਪੈਦਾ ਕਰ ਸਕਣ, ਜਿਸ ਬਾਰੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਨਿਰਣਾ ਕੀਤਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਖੁਜਲਾਊ ਕੰਨਾਂ ਵਾਲੇ ਅਣਪੜ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਐਡਵੈਂਟਵਾਦ ਦੇ ਕੇਂਦਰੀ ਸਤੰਭ ਨਾਲ ਸੰਬੰਧਿਤ ਸੱਚਾਈਆਂ ਬਾਰੇ ਚਿੰਤਿਤ ਹੋਣ ਤੋਂ ਰੋਕੇ ਰੱਖੇਗਾ।

"ਉਹ ਧਰਮ-ਲਿਖਤ, ਜੋ ਸਭ ਹੋਰਾਂ ਨਾਲੋਂ ਵੱਧ ਐਡਵੈਂਟ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਦੀ ਨੀਂਹ ਅਤੇ ਕੇਂਦਰੀ ਥੰਮ੍ਹ ਦੇਵੇਂ ਸੀ, ਇਹ ਘੋਸ਼ਣਾ ਸੀ, 'ਦੇ ਹਜ਼ਾਰ ਤਿੰਨ ਸੌ ਦਿਨਾਂ ਤੱਕ; ਫਿਰ ਪਵਿੱਤਰ ਅਸਥਾਨ ਸੁੱਧ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇਗਾ।' [Daniel 8:14.] ਇਹ ਸ਼ਬਦ ਪ੍ਰਭੂ ਦੇ ਜਲਦੀ ਆਉਣ ਵਿੱਚ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਰੱਖਣ ਵਾਲੇ ਸਭ ਲਈ ਜਾਣ-ਪਛਾਣ ਵਾਲੇ ਸਨ। ਹਜ਼ਾਰਾਂ ਦੇ ਹੋਠਾਂ ਦੁਆਰਾ ਇਹ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਦੇ ਜੰਗੀ ਨਾਅਰੇ ਵਜੋਂ ਦੁਹਰਾਈ ਜਾਂਦੀ ਸੀ। ਸਭ ਨੇ ਮਹਿਸੂਸ ਕੀਤਾ ਕਿ ਇਸ ਵਿੱਚ ਪਹਿਲਾਂ ਤੋਂ ਦੱਸੀਆਂ ਘਟਨਾਵਾਂ ਉੱਤੇ ਹੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਸਭ ਤੋਂ ਉਜਲੀਆਂ ਉਮੀਦਾਂ ਅਤੇ ਸਭ ਤੋਂ ਪ੍ਰਿਯ ਆਸਾਂ ਨਿਰਭਰ ਕਰਦੀਆਂ ਸਨ। ਇਹ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀਕ ਦਿਨ 1844 ਦੇ ਪਤਝੜ ਵਿੱਚ ਸਮਾਪਤ ਹੁੰਦੇ ਹੋਏ ਦਿਖਾਏ ਗਏ ਸਨ। ਬਾਕੀ ਮਸੀਹੀ ਜਗਤ ਦੀ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਐਡਵੈਂਟਵਾਦੀ ਉਸ ਵੇਲੇ ਇਹ ਮੰਨਦੇ ਸਨ ਕਿ ਧਰਤੀ, ਜਾਂ ਇਸ ਦਾ ਕੋਈ ਹਿੱਸਾ, ਪਵਿੱਤਰ ਅਸਥਾਨ ਹੈ। ਉਹ ਸਮਝਦੇ ਸਨ ਕਿ ਪਵਿੱਤਰ ਅਸਥਾਨ ਦੀ ਸੁੱਧੀ ਦਾ ਅਰਥ ਆਖਰੀ ਮਹਾਨ ਦਿਨ ਦੀਆਂ ਅੱਗਾਂ ਦੁਆਰਾ ਧਰਤੀ ਦੀ ਸੁੱਧਤਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਹ ਦੂਜੇ ਆਗਮਨ ਦੇ ਵੇਲੇ ਹੋਵੇਗੀ। ਇਸ ਲਈ ਇਹ ਨਿਸ਼ਕਰਸ਼ ਕੱਢਿਆ ਗਿਆ ਕਿ ਮਸੀਹ 1844 ਵਿੱਚ ਧਰਤੀ ਉੱਤੇ ਵਾਪਸ ਆਵੇਗਾ।"

"ਪਰ ਨਿਯੁਕਤ ਸਮਾਂ ਬੀਤ ਚੁੱਕਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਪ੍ਰਭੂ ਪ੍ਰਗਟ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਵਿਸ਼ਵਾਸੀਆਂ ਨੂੰ ਪਤਾ ਸੀ ਕਿ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦਾ ਬਚਨ ਅਸਫਲ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ; ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਦੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਵਿਆਖਿਆ ਵਿੱਚ ਹੀ ਦੋਸ਼ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਸੀ; ਪਰ ਗਲਤੀ ਕਿੱਥੇ ਸੀ? ਬਹੁਤਿਆਂ ਨੇ 1844 ਵਿੱਚ 2300 ਦਿਨਾਂ ਦੇ ਸਮਾਪਤ ਹੋਣ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰਕੇ ਇਸ ਕਠਿਨਾਈ ਦੀ

ਗੰਢ ਨੂੰ ਬੇਸਮਝੀ ਨਾਲ ਕੱਟ ਦਿੱਤਾ। ਇਸ ਲਈ ਕੋਈ ਕਾਰਨ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਸੀ, ਸਿਵਾਏ ਇਸ ਦੇ ਕਿ ਮਸੀਹ ਉਸ ਵੇਲੇ ਨਹੀਂ ਆਇਆ ਜਦੋਂ ਉਹ ਉਸ ਦੀ ਉਮੀਦ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ। ਉਹ ਦਲੀਲ ਦਿੰਦੇ ਸਨ ਕਿ ਜੇਕਰ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਵਾਲੇ ਦਿਨ 1844 ਵਿੱਚ ਸਮਾਪਤ ਹੋਏ ਹੁੰਦੇ, ਤਾਂ ਮਸੀਹ ਅੱਗ ਦੁਆਰਾ ਧਰਤੀ ਦੀ ਸੁੱਧੀ ਕਰਕੇ ਪਵਿੱਤਰ ਅਸਥਾਨ ਨੂੰ ਸੁੱਧ ਕਰਨ ਲਈ ਉਸੇ ਵੇਲੇ ਵਾਪਸ ਆ ਗਿਆ ਹੁੰਦਾ; ਅਤੇ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਨਹੀਂ ਆਇਆ, ਇਸ ਲਈ ਉਹ ਦਿਨ ਸਮਾਪਤ ਨਹੀਂ ਹੋਏ ਹੋ ਸਕਦੇ ਸਨ।”

“ਇਸ ਨਤੀਜੇ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਨਾ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਵਾਲੀਆਂ ਅਵਧੀਆਂ ਦੀ ਪਹਿਲਾਂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਗਿਣਤੀ ਦਾ ਤਿਆਗ ਕਰਨਾ ਸੀ। 2300 ਦਿਨਾਂ ਦੇ ਆਰੰਭ ਬਾਰੇ ਇਹ ਪਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਉਸ ਵੇਲੇ ਤੋਂ ਸ਼ੁਰੂ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਜਦੋਂ ਯਰੂਸ਼ਲਮ ਦੀ ਪੁਨਰਸਥਾਪਨਾ ਅਤੇ ਉਸ ਦੇ ਨਿਰਮਾਣ ਲਈ ਅਰਤਖ਼ਸ਼ਤਾ ਦੀ ਆਗਿਆ ਹੁਕਮਨਾਮੇ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਲਾਗੂ ਹੋਈ, ਅਰਥਾਤ ਈ. ਪੂ. 457 ਦੀ ਸਰਦ ਰੁੱਤ ਵਿੱਚ। ਇਸ ਨੂੰ ਸ਼ੁਰੂਆਤੀ ਬਿੰਦੂ ਮੰਨਣ ਨਾਲ, ਦਾਨੀਏਲ 9:25-27 ਵਿੱਚ ਉਸ ਅਵਧੀ ਦੀ ਵਿਆਖਿਆ ਵਿੱਚ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਸਭ ਘਟਨਾਵਾਂ ਦੀ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਲਾਗੂਤਾ ਵਿੱਚ ਪੂਰੀ ਸੰਗਤੀ ਸੀ। ਉਣਹੱਤਰ ਹਫ਼ਤੇ, ਅਰਥਾਤ 2300 ਵਰ੍ਹਿਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਪਹਿਲੇ 483 ਵਰ੍ਹੇ, ਮਸੀਹ, ਅਭਿਸ਼ਿਕਤ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚਣੇ ਸਨ; ਅਤੇ ਮਸੀਹ ਦਾ ਬਪਤਿਸਮਾ ਅਤੇ ਪਵਿੱਤਰ ਆਤਮਾ ਦੁਆਰਾ ਉਸ ਦਾ ਅਭਿਸ਼ੇਕ ਈ. ਸੰ. 27 ਵਿੱਚ ਇਸ ਨਿਰਧਾਰਣ ਨੂੰ ਬਿਲਕੁਲ ਪੂਰਾ ਕਰਦਾ ਸੀ। ਸੱਤਰਵੇਂ ਹਫ਼ਤੇ ਦੇ ਮੱਧ ਵਿੱਚ ਮਸੀਹ ਦਾ ਕੱਟਿਆ ਜਾਣਾ ਸੀ। ਉਸ ਦੇ ਬਪਤਿਸਮੇ ਤੋਂ ਸਾਢੇ ਤਿੰਨ ਵਰ੍ਹਿਆਂ ਬਾਅਦ, ਈ. ਸੰ. 31 ਦੀ ਬਸੰਤ ਰੁੱਤ ਵਿੱਚ, ਮਸੀਹ ਨੂੰ ਸਲੀਬ ਦਿੱਤੀ ਗਈ। ਸੱਤਰ ਹਫ਼ਤੇ, ਜਾਂ 490 ਵਰ੍ਹੇ, ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਤੌਰ 'ਤੇ ਯਹੂਦੀਆਂ ਨਾਲ ਸੰਬੰਧਿਤ ਸਨ। ਇਸ ਅਵਧੀ ਦੇ ਸਮਾਪਤ ਹੋਣ 'ਤੇ, ਉਸ ਕੌਮ ਨੇ ਉਸ ਦੇ ਚੇਲਿਆਂ ਉੱਤੇ ਅਤਿਆਚਾਰ ਕਰਕੇ ਮਸੀਹ ਦੇ ਆਪਣੇ ਇਨਕਾਰ 'ਤੇ ਮੋਹਰ ਲਾ ਦਿੱਤੀ, ਅਤੇ ਈ. ਸੰ. 34 ਵਿੱਚ ਪ੍ਰੇਰੀਆਂ ਨੇ ਗੈਰ-ਯਹੂਦੀਆਂ ਵੱਲ ਰੁਖ ਕੀਤਾ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ 2300 ਵਿੱਚੋਂ ਪਹਿਲੇ 490 ਵਰ੍ਹੇ ਸਮਾਪਤ ਹੋ ਜਾਣ 'ਤੇ, 1810 ਵਰ੍ਹੇ ਬਾਕੀ ਰਹਿੰਦੇ ਸਨ। ਈ. ਸੰ. 34 ਤੋਂ 1810 ਵਰ੍ਹੇ 1844 ਤੱਕ ਪਹੁੰਚਦੇ ਹਨ। 'ਤਦ,' ਦੂਤ ਨੇ ਕਿਹਾ, 'ਪਵਿੱਤਰਸਥਾਨ ਸੁੱਧ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇਗਾ।' ਨਿਰਧਾਰਿਤ ਸਮੇਂ 'ਤੇ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਦੀਆਂ ਸਭ ਪਹਿਲਾਂ ਦਿੱਤੀਆਂ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾਵਾਂ ਨਿਸ਼ਚਿਤ ਹੀ ਪੂਰੀਆਂ ਹੋ ਚੁੱਕੀਆਂ ਸਨ। ਇਸ ਗਿਣਤੀ ਅਨੁਸਾਰ ਸਭ ਕੁਝ ਸਪਸ਼ਟ ਅਤੇ ਸੰਗਤ ਸੀ, ਸਿਵਾਏ ਇਸ ਦੇ ਕਿ ਇਹ ਨਹੀਂ ਵੇਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ 1844 ਵਿੱਚ ਪਵਿੱਤਰਸਥਾਨ ਦੀ ਸੁੱਧੀ ਦੇ ਅਨੁਰੂਪ ਕੋਈ ਘਟਨਾ ਘਟੀ ਸੀ। ਇਹ ਇਨਕਾਰ ਕਰਨਾ ਕਿ ਦਿਨ ਉਸ ਸਮੇਂ ਸਮਾਪਤ ਹੋਏ ਸਨ, ਸਾਰੇ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਨੂੰ ਗੁੰਝਲ ਵਿੱਚ ਪਾ ਦੇਣਾ ਸੀ ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਸਥਿਤੀਆਂ ਦਾ ਤਿਆਗ ਕਰਨਾ ਸੀ ਜਿਹੜੀਆਂ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਦੀਆਂ ਅਸਪਸ਼ਟ-ਰਹਿਤ ਪੂਰਨਤਾਵਾਂ ਦੁਆਰਾ ਸਥਾਪਿਤ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਸਨ।”

“ਪਰ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ਆਪਣੇ ਲੋਕਾਂ ਦੀ ਮਹਾਨ ਆਗਮਨ ਅੰਦੋਲਨ ਵਿੱਚ ਅਗਵਾਈ ਕੀਤੀ ਸੀ; ਉਸ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਅਤੇ ਮਹਿਮਾ ਇਸ ਕਾਰਜ ਦੇ ਨਾਲ ਰਹੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਹ ਇਸ ਨੂੰ ਹਨੇਰੇ ਅਤੇ ਨਿਰਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਸਮਾਪਤ ਹੋਣ ਨਹੀਂ ਦੇਵੇਗਾ, ਤਾਂ ਜੋ ਇਸ ਉੱਤੇ ਝੂਠੇ ਅਤੇ ਉੱਨਮੱਤ ਉਤਸ਼ਾਹ ਵਜੋਂ ਨਿੰਦਾ ਕੀਤੀ ਜਾਵੇ। ਉਹ ਆਪਣੇ ਬਚਨ ਨੂੰ ਸੰਦੇਹ ਅਤੇ ਅਨਿਸ਼ਚਿਤਤਾ ਵਿੱਚ ਘਿਰਿਆ ਹੋਇਆ ਨਹੀਂ ਛੱਡੇਗਾ। ਭਾਵੇਂ ਬਹੁਤਿਆਂ ਨੇ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀਕਾਲਾਂ ਦੀ ਆਪਣੀ ਪਹਿਲਾਂ ਵਾਲੀ ਗਿਣਤੀ ਨੂੰ ਤਿਆਗ ਦਿੱਤਾ, ਅਤੇ ਉਸ ਦੇ ਆਧਾਰ ਉੱਤੇ ਟਿਕੇ ਅੰਦੋਲਨ ਦੀ ਸਹੀਤਾ ਦਾ ਇਨਕਾਰ ਕੀਤਾ, ਤਾਂ ਵੀ ਹੋਰ ਲੋਕ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਅਤੇ ਅਨੁਭਵ ਦੇ ਉਹ ਬਿੰਦੂ ਛੱਡਣ ਲਈ ਤਿਆਰ ਨਾ ਸਨ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪਵਿੱਤਰ ਸ਼ਾਸਤਰਾਂ ਅਤੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਆਤਮਾ ਦੀ ਗਵਾਹੀ ਤੋਂ ਸਮਰਥਨ ਪ੍ਰਾਪਤ ਸੀ। ਉਹ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕਰਦੇ ਸਨ ਕਿ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀਆਂ ਦੇ ਆਪਣੇ ਅਧਿਐਨ ਵਿੱਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਵਿਆਖਿਆ ਦੇ ਸਹੀ ਸਿਧਾਂਤ ਅਪਣਾਏ ਸਨ, ਅਤੇ ਜੇ ਸੱਚਾਈਆਂ ਉਹ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰ ਚੁੱਕੇ ਸਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਦ੍ਰਿੜਤਾ ਨਾਲ ਫੜੀ ਰੱਖਣਾ, ਅਤੇ ਬਾਈਬਲਿਕਲ ਖੋਜ ਦੇ ਉਸੇ ਮਾਰਗ ਨੂੰ ਜਾਰੀ ਰੱਖਣਾ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਕਰਤੱਬ ਸੀ। ਗੰਭੀਰ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਨਾਲ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਆਪਣੀ ਸਥਿਤੀ ਦਾ ਪੁਨਰ-ਵਿਚਾਰ ਕੀਤਾ, ਅਤੇ ਆਪਣੀ ਗਲਤੀ ਖੋਜਣ ਲਈ ਪਵਿੱਤਰ ਸ਼ਾਸਤਰਾਂ ਦਾ ਅਧਿਐਨ ਕੀਤਾ। ਜਦੋਂ ਉਹ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀਕਾਲਾਂ ਦੀ ਆਪਣੀ ਗਿਣਤੀ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਭੁੱਲ ਨਾ ਦੇਖ ਸਕੇ, ਤਾਂ ਉਹ ਪਵਿੱਤਰ ਸਥਾਨ ਦੇ ਵਿਸ਼ੇ ਦੀ ਹੋਰ ਨਜ਼ਦੀਕ ਜਾਂਚ ਕਰਨ ਵੱਲ ਪ੍ਰੇਰਿਤ ਹੋਏ।” The Great Controversy, 409, 410.

ਸਿਸਟਰ ਵਾਈਟ ਨੇ, ਉਸੇ ਅੰਸ਼ ਵਿੱਚ ਜਿੱਥੇ ਉਲਾਈ ਦਰਿਆ ਦੇ ਦਰਸ਼ਨ ਦੀ ਪਹਿਚਾਣ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ, ਸਾਨੂੰ ਇਹ ਸੂਚਿਤ ਕੀਤਾ ਹੈ ਕਿ “ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਬਚਨ ਦੇ ਬਹੁਤ ਹੀ ਹੋਰ ਨਜ਼ਦੀਕੀ ਅਧਿਐਨ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ।” ਬਿਓਲੋਜੀਅਨ The Great Controversy ਦੇ ਪਿਛਲੇ ਅੰਸ਼ ਵਿੱਚ “ਭਵਿੱਖਬਾਣੀਕਾਲਾਂ” ਦੇ ਵਿਸ਼ੇ ਨੂੰ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪੇਸ਼ ਕਰਨਗੇ ਜਿਵੇਂ ਸਿਸਟਰ ਵਾਈਟ ਆਪਣੀ ਟਿੱਪਣੀ ਨੂੰ ਜਿਨ੍ਹਾਂ “ਭਵਿੱਖਬਾਣੀਕਾਲਾਂ” ਤੱਕ ਸੀਮਿਤ ਕਰ ਰਹੀ ਹੈ, ਉਹ ਉਹੀ ਪੰਜ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀਆਂ ਹਨ ਜੋ ਤੇਈ ਸੌ ਸਾਲਾਂ ਦੀ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਦੇ ਅੰਦਰ ਦਰਸਾਈਆਂ ਗਈਆਂ ਹਨ। ਆਖਿਰਕਾਰ, ਉਹ ਦਾਅਵਾ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ

ਭਵਿੱਖਬਾਣੀਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਚਾਰ ਨੂੰ ਉਸ ਅੰਸ਼ ਵਿੱਚ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸੰਬੋਧਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਪਰ ਇਸ ਵਿਸ਼ੇ ਦੇ "ਬਹੁਤ ਹੀ ਹੋਰ ਨਜ਼ਦੀਕੀ ਅਧਿਐਨ" ਤੋਂ ਇਹ ਪ੍ਰਗਟ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਸਿਸਟਰ ਵਾਈਟ ਦੀਆਂ ਲਿਖਤਾਂ ਵਿੱਚ ਬਹੁਵਚਨ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਵਰਤਿਆ ਗਿਆ "ਭਵਿੱਖਬਾਣੀਕਾਲ" ਸ਼ਬਦ ਹੋਰ ਵੱਧ ਸਹੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀਆਂ ਵੱਲ ਸੰਕੇਤ ਕਰਦਾ ਹੈ ਜੋ 22 ਅਕਤੂਬਰ, 1844 ਨੂੰ ਪੂਰੀਆਂ ਹੋਣੀਆਂ ਸਨ।

ਗਬਰੀਏਲ ਨੇ ਦਾਨੀਏਲ ਲਈ ਪੰਜ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਸਮੇਂ-ਸਬੰਧੀ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀਆਂ ਦੀ ਪਹਿਚਾਣ ਕਰਵਾਈ, ਜੋ ਦੋ ਹਜ਼ਾਰ ਤਿੰਨ ਸੌ ਸਾਲਾਂ ਦਾ ਹਿੱਸਾ ਹਨ। ਪਹਿਲੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਸਾਲਾਂ ਦੀ ਪਹਿਚਾਣ ਕਰਦੀ ਹੈ, ਜਦੋਂ "ਗਲੀਆਂ ਅਤੇ ਕੰਧਾਂ ਕਲੇਸ਼-ਭਰੇ ਸਮਿਆਂ ਵਿੱਚ ਬਣਾਈਆਂ ਜਾਣਗੀਆਂ।" ਦੂਜੀ 457 ਈਸਾ ਪੂਰਵ ਦੇ ਆਰੰਭਿਕ ਬਿੰਦੂ ਤੋਂ ਚਾਰ ਸੌ ਤਿਰਾਸੀ ਸਾਲਾਂ ਬਾਅਦ ਮਸੀਹ ਦੇ ਬਪਤਿਸਮੇ ਦੀ ਸੀ। ਤੀਜੀ ਉਸ ਦੀ ਸਲੀਬੀ ਮੌਤ ਦੀ ਸੀ; ਚੌਥੀ ਨੇ ਇਹ ਦਰਸਾਇਆ ਕਿ ਸੁਸਮਾਚਾਰ ਅਣਜਾਤੀਆਂ ਕੋਲ ਕਦੋਂ ਜਾਵੇਗਾ—ਉਸ ਚਾਰ ਸੌ ਨੌਬੇ ਸਾਲਾਂ ਦੇ ਅੰਤ 'ਤੇ, ਜੋ ਖਾਸ ਤੌਰ 'ਤੇ ਯਹੂਦੀ ਕੌਮ ਲਈ ਨਿਯਤ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਨ; ਅਤੇ ਪੰਜਵੀਂ, ਅਤੇ ਕੇਵਲ ਪੰਜਵੀਂ, ਸਮੇਂ-ਸਬੰਧੀ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ, 22 ਅਕਤੂਬਰ, 1844 ਨੂੰ ਸਮਾਪਤ ਹੋਈ। ਇਸ ਤੋਂ ਪਹਿਲੀਆਂ ਚਾਰ ਸਮੇਂ-ਸਬੰਧੀ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀਆਂ 1844 ਤੋਂ ਕਾਫ਼ੀ ਪਹਿਲਾਂ ਸਮਾਪਤ ਹੋ ਚੁੱਕੀਆਂ ਸਨ। ਤਾਂ ਫਿਰ, ਜਦੋਂ ਸਿਸਟਰ ਵਾਈਟ ਬਹੁਵਚਨ ਵਿੱਚ "ਭਵਿੱਖਬਾਣੀਕਾਲ" ਵਾਲਾ ਪ੍ਰਯੋਗ ਕਰਦੀ ਹੈ, ਜੋ 1844 ਵਿੱਚ ਸਮਾਪਤ ਹੋਣਾ ਸੀ, ਤਾਂ ਉਸ ਦਾ ਅਸਲ ਅਰਥ ਕੀ ਹੈ?

ਮਿਲਰਾਈਟਾਂ ਦੀ ਪਹਿਲੀ ਨਿਰਾਸ਼ਾ ਨੂੰ ਸੰਬੋਧਨ ਕਰਦਿਆਂ, ਉਹ ਉਸ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਦਾ ਉੱਤਰ ਦਰਸਾਂਦੀ ਹੈ:

"ਮੈਂ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਆਨੰਦਮਈ ਉਮੀਦ ਵਿੱਚ, ਆਪਣੇ ਪ੍ਰਭੂ ਦੀ ਉਡੀਕ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਵੇਖਿਆ। ਪਰ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਪਰਖ ਕਰਨ ਦਾ ਮਨ ਬਣਾਇਆ ਸੀ। ਉਸ ਦੇ ਹੱਥ ਨੇ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀਕਾਲ ਦੇ ਹਿਸਾਬ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਭੁੱਲ ਨੂੰ ਢੱਕਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਜੇ ਆਪਣੇ ਪ੍ਰਭੂ ਦੀ ਉਡੀਕ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ, ਉਹ ਇਸ ਭੁੱਲ ਨੂੰ ਨਾ ਲੱਭ ਸਕੇ, ਅਤੇ ਸਮੇਂ ਦਾ ਵਿਰੋਧ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਸਭ ਤੋਂ ਵਿਦਵਾਨ ਮਨੁੱਖ ਵੀ ਇਸ ਨੂੰ ਦੇਖਣ ਵਿੱਚ ਅਸਫਲ ਰਹੇ। ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਯੋਜਨਾ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਉਸ ਦੇ ਲੋਕ ਨਿਰਾਸ਼ਾ ਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਕਰਨ। ਸਮਾਂ ਬੀਤ ਗਿਆ, ਅਤੇ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਆਪਣੇ ਉਧਾਰਕ ਲਈ ਆਨੰਦਮਈ ਉਮੀਦ ਨਾਲ ਉਡੀਕ ਕੀਤੀ ਸੀ, ਉਹ ਉਦਾਸ ਅਤੇ ਹੌਸਲਾਹੀਨ ਹੋ ਗਏ; ਜਦਕਿ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਯਿਸੂ ਦੇ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਣ ਨਾਲ ਪ੍ਰੇਮ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਸੀ, ਪਰ ਡਰ ਦੇ ਕਾਰਨ ਇਸ ਸੰਦੇਸ਼ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕੀਤਾ ਸੀ, ਉਹ ਇਸ ਗੱਲ ਨਾਲ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋਏ ਕਿ ਉਹ ਉਡੀਕ ਦੇ ਸਮੇਂ ਨਹੀਂ ਆਇਆ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਧਰਮ-ਅੰਗੀਕਾਰ ਨੇ ਨਾ ਤਾਂ ਹਿਰਦੇ ਨੂੰ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਕੀਤਾ ਸੀ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਜੀਵਨ ਨੂੰ ਸੁੱਧ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਸਮੇਂ ਦਾ ਬੀਤ ਜਾਣਾ ਅਜੇਹੇ ਹਿਰਦਿਆਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰਨ ਲਈ ਬਹੁਤ ਹੀ ਉਚਿਤ ਢੰਗ ਨਾਲ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਉਹੀ ਸਭ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਮੁੜੇ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੁਖੀ, ਨਿਰਾਸ਼ ਹੋਏ ਲੋਕਾਂ ਦਾ ਮਖੌਲ ਉਡਾਇਆ, ਜੋ ਸੱਚਮੁੱਚ ਆਪਣੇ ਉਧਾਰਕ ਦੇ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਣ ਨਾਲ ਪ੍ਰੇਮ ਕਰਦੇ ਸਨ। ਮੈਂ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਬੁੱਧੀਮਾਨੀ ਨੂੰ ਵੇਖਿਆ ਕਿ ਉਹ ਆਪਣੇ ਲੋਕਾਂ ਦੀ ਪਰਖ ਕਰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਇੱਕ ਗਹਿਰੀ ਜਾਂਚਣ ਵਾਲੀ ਕਸੌਟੀ ਦਿੰਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਜੋ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰ ਸਕੇ ਜੋ ਪਰਖ ਦੀ ਘੜੀ ਵਿੱਚ ਸਿਮਟ ਜਾਣਗੇ ਅਤੇ ਪਿੱਛੇ ਮੁੜ ਜਾਣਗੇ।"

"ਯਿਸੂ ਅਤੇ ਸਾਰੀ ਸਵਰਗੀ ਸੈਨਾ ਨੇ ਉਹਨਾਂ ਉੱਤੇ ਸਹਾਨਭੂਤੀ ਅਤੇ ਪ੍ਰੇਮ ਨਾਲ ਨਿਗਾਹ ਕੀਤੀ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਮਿੱਠੀ ਉਮੀਦ ਨਾਲ ਉਸ ਨੂੰ ਦੇਖਣ ਦੀ ਲਾਲਸਾ ਕੀਤੀ ਸੀ ਜਿਸ ਨੂੰ ਉਹਨਾਂ ਦੀਆਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਪ੍ਰੇਮ ਕਰਦੀਆਂ ਸਨ। ਦੂਤ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਮੰਡਲਾ ਰਹੇ ਸਨ ਤਾਂ ਜੋ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਪਰਖ ਦੀ ਘੜੀ ਵਿੱਚ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਸੰਭਾਲਣ। ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਸਵਰਗੀ ਸੰਦੇਸ਼ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਅਣਗਹਿਲੀ ਕੀਤੀ ਸੀ ਉਹ ਹਨੇਰੇ ਵਿੱਚ ਛੱਡ ਦਿੱਤੇ ਗਏ, ਅਤੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦਾ ਕ੍ਰੋਧ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਭੜਕ ਉੱਠਿਆ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਉਸ ਜੋਤ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ ਸਨ ਜੋ ਉਸ ਨੇ ਸਵਰਗ ਤੋਂ ਉਹਨਾਂ ਲਈ ਭੇਜੀ ਸੀ। ਉਹ ਨਿਰਾਸ਼ ਹੋਏ ਵਿਸ਼ਵਾਸਯੋਗ ਜਣੇ, ਜੋ ਇਹ ਨਹੀਂ ਸਮਝ ਸਕਦੇ ਸਨ ਕਿ ਉਹਨਾਂ ਦਾ ਪ੍ਰਭੂ ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ ਆਇਆ, ਹਨੇਰੇ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਛੱਡੇ ਗਏ। ਫਿਰ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਦੇ ਸਮਿਆਂ ਦੀ ਖੋਜ ਕਰਨ ਲਈ ਆਪਣੀਆਂ ਬਾਈਬਲਾਂ ਵੱਲ ਮੁੜ ਲੈ ਜਾਇਆ ਗਿਆ। ਪ੍ਰਭੂ ਦਾ ਹੱਥ ਅੰਕੜਿਆਂ ਤੋਂ ਹਟਾ ਲਿਆ ਗਿਆ, ਅਤੇ ਭੁੱਲ ਸਮਝਾਈ ਗਈ। ਉਹਨਾਂ ਨੇ ਵੇਖਿਆ ਕਿ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਦੇ ਸਮੇਂ 1844 ਤੱਕ ਪਹੁੰਚਦੇ ਸਨ, ਅਤੇ ਉਹੀ ਸਬੂਤ ਜੋ ਉਹਨਾਂ ਨੇ ਇਹ ਦਰਸਾਉਣ ਲਈ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਸੀ ਕਿ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਦੇ ਸਮੇਂ 1843 ਵਿੱਚ ਸਮਾਪਤ ਹੁੰਦੇ ਹਨ, ਇਹ ਸਾਬਤ ਕਰਦਾ ਸੀ ਕਿ ਉਹ 1844 ਵਿੱਚ ਸਮਾਪਤ ਹੋਣਗੇ।" *Early Writings*, 235–237.

"ਭਵਿੱਖਬਾਣੀਕਾਲ" ਉਹ "ਭਵਿੱਖਬਾਣੀਕਾਲ" ਸਨ ਜੋ "1844 ਤੱਕ ਪਹੁੰਚਦੇ ਸਨ," ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਬਾਰੇ ਮਿਲਰਾਈਟਾਂ ਨੇ ਸ਼ੁਰੂ ਵਿੱਚ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕੀਤਾ ਸੀ ਕਿ ਉਹ 1843 ਤੱਕ ਪਹੁੰਚਦੇ ਹਨ। ਉਹ "ਭਵਿੱਖਬਾਣੀਕਾਲ" ਜੋ 1844 ਤੱਕ ਪਹੁੰਚਦੇ ਸਨ,

“ਤਿੰਨ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀਕਾਲ” ਸਨ, ਅਤੇ ਇਹ ਸਭ ਹੱਕੂਕ ਦੀਆਂ ਤਖਤੀਆਂ ਉੱਤੇ ਦਰਸਾਏ ਹੋਏ ਹਨ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਤਿੰਨ ਅਵਧੀਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਸਿਰਫ਼ 1844 ਨੂੰ “ਛੁਹਦੀ” ਹੈ, ਅਤੇ ਬਾਕੀ ਦੋ 22 ਅਕਤੂਬਰ, 1844 ਤੱਕ ਪਹੁੰਚਦੀਆਂ ਹਨ। ਇੱਕ ਹਜ਼ਾਰ ਤਿੰਨ ਸੌ ਪੈਂਤੀਹ ਦਿਨ 1844 ਦੇ ਬਿਲਕੁਲ ਪਹਿਲੇ ਦਿਨ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚੇ, ਜਦੋਂ ਮਿਲਰਾਈਟਾਂ ਦੀ ਪਹਿਲੀ ਨਿਰਾਸ਼ਾ ਆ ਪਹੁੰਚੀ, ਅਤੇ ਹੱਕੂਕ ਅਧਿਆਇ ਦੇ ਅਤੇ ਮੱਤੀ ਪੱਚੀ ਵਿੱਚ ਦੱਸ ਕੁਆਰੀਆਂ ਦੀ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਾਂਤ—ਦੇਹਾਂ ਦੇ—ਦੇਰੀ ਦੇ ਸਮੇਂ ਦੀ ਸ਼ੁਰੂਆਤ ਹੋਈ।

ਦਾਨੀਏਲ ਅੱਠਵੇਂ ਅਧਿਆਇ ਦੀ ਚੌਦਹੀਂ ਆਯਤ ਦੇ ਤੇਈਂ ਸੌ ਦਿਨ 22 ਅਕਤੂਬਰ 1844 ਤੱਕ ਪਹੁੰਚੇ, ਅਤੇ ਯਹੂਦਾਹ ਦੇ ਦੱਖਣੀ ਰਾਜ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ “ਸੱਤ ਕਾਲਾਂ” ਦੇ ਪੱਚੀ ਸੌ ਵੀਹ ਸਾਲ ਵੀ ਉੱਥੇ ਹੀ ਸਮਾਪਤ ਹੋਏ। ਦਾਨੀਏਲ 8 ਦੀ ਤੇਰਹੀਂ ਆਯਤ ਵਿੱਚ ਪਲਮੋਨੀ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਅਦਕੁਤ ਗਿਣਨਹਾਰ ਵਜੋਂ ਪਰਿਚਿਤ ਕਰਵਾਉਂਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਦੀ ਉਹ “ਸੰਰਚਨਾ” ਅਤੇ “ਰਚਨਾ” ਜੋ ਉਸ ਨੇ ਫਿਰ ਪ੍ਰਗਟ ਕੀਤੀ, ਉਸ ਵਿੱਚ ਘੱਟੋ-ਘੱਟ ਦਸ ਆਪਸੀ ਰੂਪ ਨਾਲ ਜੁੜੀਆਂ ਹੋਈਆਂ ਸਮਾਂ-ਸੰਬੰਧੀ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀਆਂ ਸ਼ਾਮਲ ਸਨ।

ਅਗਲੇ ਲੇਖ ਵਿੱਚ ਅਸੀਂ ਇਨ੍ਹਾਂ ਸੱਚਾਈਆਂ ਉੱਤੇ ਹੋਰ ਵਿਚਾਰ ਕਰਨਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰਾਂਗੇ।

“ਮਸੀਹ ਨੇ ਸੰਸਾਰ ਨੂੰ ਇੱਕ ਅਜਿਹਾ ਪਾਠ ਦਿੱਤਾ ਜੋ ਮਨ ਅਤੇ ਆਤਮਾ ਉੱਤੇ ਉਕੇਰਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਉਸ ਨੇ ਕਿਹਾ, ‘ਅਨੰਤ ਜੀਵਨ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਤੈਨੂੰ, ਇਕੋ ਸੱਚੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੂੰ, ਅਤੇ ਜਿਸ ਮਸੀਹ ਨੂੰ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਤੂੰ ਭੇਜਿਆ ਹੈ, ਜਾਣਣ।’ ਪਰ ਸ਼ੈਤਾਨ ਮਨੁੱਖਾਂ ਦੇ ਮਨਾਂ ਉੱਤੇ ਕੰਮ ਕਰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ, ਇਹ ਕਰੋ ਜਾਂ ਉਹ ਕੰਮ ਕਰੇ, ਅਤੇ ਤੁਸੀਂ ਦੇਵਤਿਆਂ ਵਰਗੇ ਹੋ ਜਾਵੋਗੇ। ਧੋਖੇਭਰੀ ਤਰਕ-ਪ੍ਰਣਾਲੀ ਰਾਹੀਂ ਉਸ ਨੇ ਆਦਮ ਅਤੇ ਹਵਾ ਨੂੰ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਬਚਨ ਉੱਤੇ ਸੰਦੇਹ ਕਰਨ ਲਈ ਪ੍ਰੇਰਿਆ, ਅਤੇ ਉਸ ਦੀ ਥਾਂ ਇੱਕ ਐਸੀ ਧਾਰਣਾ ਰੱਖ ਦਿੱਤੀ ਜੋ ਅਪਰਾਧ ਅਤੇ ਅਣਆਗਿਆਕਾਰੀ ਵੱਲ ਲੈ ਗਈ। ਅਤੇ ਉਸ ਦੀ ਕੁਤਰਕਤਾ ਅੱਜ ਵੀ ਉਹੀ ਕਰ ਰਹੀ ਹੈ ਜੋ ਉਸ ਨੇ ਅਦਨ ਵਿੱਚ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਜਦੋਂ ਮਸੀਹ ਸਾਡੇ ਸੰਸਾਰ ਵਿੱਚ ਆਇਆ, ਤਾਂ ਉਸ ਨੇ ਆਪਣੀ ਕਲੀਸਿਆ ਦੀ ਨੀਂਹ ਲਈ ਨਿਮਾਣੇ ਮਛਿਆਰੇ ਚੁਣੇ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਚੋਲਿਆਂ ਨੂੰ ਉਹ ਆਪਣੇ ਰਾਜ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਮਿਸ਼ਨ ਦਾ ਸੁਭਾਉ ਸਮਝਾਉਣ ਦਾ ਯਤਨ ਕਰਦਾ ਰਿਹਾ। ਪਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਸੀਮਿਤ ਸਮਝ ਨੇ ਉਸ ਉੱਤੇ ਇੱਕ ਰੋਕ ਲਾ ਦਿੱਤੀ। ਉਹ ਸ਼ਾਸਤਰੀਆਂ ਅਤੇ ਫ਼ਰੀਸੀਆਂ ਦੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਦੇ ਆ ਰਹੇ ਸਨ, ਇਸ ਲਈ ਉਹਨਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਬਹੁਤ ਕੁਝ, ਜਿਸ ਉੱਤੇ ਉਹ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕਰਦੇ ਸਨ, ਅਸੱਚ ਸੀ। ਅਤੇ ਭਾਵੇਂ ਮਸੀਹ ਕੋਲ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕਹਿਣ ਲਈ ਬਹੁਤ ਕੁਝ ਸੀ, ਤਦ ਵੀ ਉਹ ਉਸ ਗੱਲ ਦਾ ਵੱਡਾ ਹਿੱਸਾ ਸੁਣਨ ਦੇ ਯੋਗ ਨਾ ਸਨ ਜੋ ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚਾਉਣ ਲਈ ਤਰਸਦਾ ਸੀ।”

“ਮਸੀਹ ਇਸ ਸਮੇਂ ਦੇ ਧਰਮਵਾਦੀਆਂ ਨੂੰ ਗਲਤ ਭਾਵਨਾਵਾਂ ਨਾਲ ਇਸ ਕਦਰ ਭਰੇ ਹੋਏ ਪਾਉਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਮਨਾਂ ਵਿੱਚ ਸੱਚਾਈ ਲਈ ਕੋਈ ਥਾਂ ਨਹੀਂ ਰਹਿੰਦੀ। ਦਿੱਤੀ ਜਾਣ ਵਾਲੀ ਸਿੱਖਿਆ ਦੇ ਨਾਲ ਅਧਿਆਪਕ ਅਵਿਸ਼ਵਾਸੀ ਲੇਖਕਾਂ ਦੇ ਵਿਚਾਰਾਂ ਨੂੰ ਵੀ ਮਿਲਾ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਨੌਜਵਾਨਾਂ ਦੇ ਮਨਾਂ ਵਿੱਚ ਜੰਗਲੀ ਬੀਜ ਬੀਜੇ ਹਨ। ਉਹ ਅਜਿਹੇ ਵਿਚਾਰ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰਦੇ ਹਨ ਜੋ ਨਾ ਨੌਜਵਾਨਾਂ ਅੱਗੇ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਬੁਜ਼ੁਰਗਾਂ ਅੱਗੇ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੇ ਜਾਣੇ ਚਾਹੀਦੇ ਹਨ, ਅਤੇ ਉਹ ਕਦੇ ਇਹ ਨਹੀਂ ਸੋਚਦੇ ਕਿ ਉਹ ਕਿਹੋ ਜਿਹਾ ਬੀਜ ਬੀਜ ਰਹੇ ਹਨ, ਜਾਂ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕਿਹੋ ਜਿਹੀ ਫਸਲ ਕੱਟਣੀ ਪਵੇਗੀ।” Review and Herald, July 3, 1900.